

Sneeuw in de zomer

Mijn God wat heb ik een hoofdpijn. Ik kan geeneens mijn ogen open doen. Mijn wimpers zijn nat van de tranen. Ik moet overeind zien te komen. Ik proef mijn tranen, maar ze smaken niet naar tranen. Ik lik langs mijn lippen en proef de ijzerachtige smaak van bloed. Ik wordt licht in mijn hoofd en voel dat ik flauwval.

Ik ren in de sneeuw en zie dat de sloot licht bevroren is. Ik kijk naar mijn voeten en zie dat ze bloot zijn, net als mijn armen en benen. Gek, maar ik heb het helemaal niet koud. Ik sta stil en kijk omhoog. De sneeuw valt in dikke vlokken uit een strakblauwe hemel. De bomen zitten dik in het blad. Het is allemaal heel onlogisch, maar toch lijkt het te kloppen. Mijn gezicht wordt nat van de sneeuw. Als ik weer naar beneden kijk drupt de gesmolten sneeuw van mijn gezicht. Wanneer de druppels de grond raken kleurt de sneeuw rood. Als ik in paniek mijn handen voor mijn natte gezicht sla zie ik dat ze onder het bloed zitten.

Ik schrik wakker. Nog maar half bij bewustzijn voel ik weer aan mijn gezicht. Net als in mijn droom voelt het nog steeds kleverig nat aan. Voorzichtig tast ik met mijn vingers over mijn hoofd en door mijn haar tot ik een wond voel. De pijn van de aanraking doet mij ineens krimpen. Het wordt weer even zwart voor mijn ogen en een golf van misselijkheid rolt over me heen. Ik haal diep adem en weet toch wakker te blijven. Ik lig niet in mijn bed. Ondanks de barstende hoofdpijn en de misselijkheid moet ik nadenken, bedenken waar ik ben.

Ik zit op een harde ondergrond tegen een harde wand met mijn benen gestrekt voor me. Het is geen bank, het is metaal waar ik op zit. Heel traag klaart het een beetje op in mijn hoofd. Ik realiseer me dat ik al die tijd mijn ogen heb dichtgehouden. Ik doe ze open en door een rood waas zie ik een vage schemering. In het halfdonker zie ik dat ik in een metalen ruimte zit. Het lijkt wel een boot. De vloer is halfrond en het lage plafond is recht.

Waar ben ik godsnaam? Mijn ogen wennen aan het halfdonker en op de tast kruip ik een stukje naar opzij. De wand waar ik tegenaan zat is van een gladde stalen container. Als ik er omheen gekropen ben ontdek ik dat om de hoek de container is afgesloten met een zeil. Ik begrijp het niet, ik wil slapen. Ik word overvallen door een huilbui. Dit keer wel echte tranen. Wanhoop, pijn en uitputting maken dat ik mij overgeef aan mijn verdriet. En dan ineens bedenk ik dat ik een zakdoek heb. Geen idee hoe ik dat weet, maar ik weet het. Ja, in mijn broekzak zit een verfrommelde ouderwetse katoenen zakdoek. En mijn telefoon! Mijn hart maakt een klein sprongetje. Zou ik iemand kunnen bellen?

Ik veeg mijn gezicht en mijn ogen schoon, voorzover mogelijk en duw dan heel voorzichtig de zakdoek tegen de wond. Ik zet mijn telefoon aan en zie dat het vier uur achttien is. 's Nachts. Ik zet het zaklampje van mijn telefoon aan en kijk om me heen. Ik herken niets. In de container achter het zeil liggen allemaal koffers. Bagage. Zit ik in een vliegtuig? In de bagageruimte? Ik voel paniek opkomen. Hoe ben ik hier gekomen? Ik kan me helemaal niet herinneren dat ik naar het vliegveld ging. En die wond op mijn hoofd. Heb ik gevochten? Ik focus me op mijn ademhaling en probeer me te herinneren wat ik het laatste deed. Flarden van herinneringen komen door de mist in mijn hoofd naar boven.

Ineens is het helder. Ik was thuis. Ik was brood aan het bakken. Ja, ik weet het weer. De nieuwe burens zouden komen eten. Ik had kaasjes en salades gehaald en was zelf brood aan het bakken. Het was nog middag, ik schat een uur of vier toen de bel ging, veel te vroeg. Ik had net het brood in de oven willen zetten, maar deed eerst de voordeur open. En toen? Toen niets meer. Tot nu. Twaalf uur later. Twaalf uur gemist. Twaalf uur onderweg.